

BESZÁMOLÓ A 2023-AS TEVÉKENYSÉGEMRŐL

Köszönöm szépen a Dobszó Szerkesztőségének, hogy idén is felkért arra, hogy beszámoljak a tavalyi eredményeimről!

Az asztrofotózás egy nagyszerű hobbi, de állítom, hogy ez jóval több, mint egy szimpla szabadidős tevékenység, amely nem csupán éjszakákat, hanem teljes koncentrációt igényel mind a terepen, mind a képfeldolgozás idején. Szerintem ezt „félgőzzel” nem lehet csinálni, akkor jobb inkább egy kicsi szünetet tartani.

A tavalyi esztendőben több szünetet is kellett tartanom, mivel az élet rengeteg változást tartogatott számomra: a volt osztályommal közösen elballagtunk az iskolából, búcsúztam egy olyan közösség tagjaitól, akik közel tíz éven keresztül az életem meghatározó szereplői voltak, és végül Budafok-Téténytől is, mely túlzás nélkül a második otthonomná vált.

Megtisztelő, hogy eközben itt, Tápióbecskén is számítottak a munkámra, így lelkesen vágtam bele egy merőben más kihívásba, és elvállaltam a Tápióbecskői Erdei Programközpont és Szálláshely vezetését.

Az előbb említett okokból kifolyólag, nem olyan sokszor jutottam ki a csillagos égbolt alá, de a legjellegesebb csillagászati eseményeket igyekeztem megörökíteni.

Mindjárt az év elején nyomon követtem a C/2022 E3 (ZTF)-üstökös megjelenését. A felvételek az évtizedes múltira visszatekintő „AstroCamera” nemzetközi asztrofotós verseny zsűrijének figyelmét is felkeltették. A lengyelországi Hevelianum Természettudományi Múzeum által megrendezett megmérettetés a világ egyik legnagyobb asztrofotós versenyévé nőtte ki magát az elmúlt években. 2022-ben a III. helyezést értem el, tavaly viszont ezekkel a friss – többek között a falunkból is készült – üstökösfotóimmal első magyarként hoztam el a „Naprendszer” kategória I. helyezését.

A tavaszi időszakban két csoportos kiállításon volt megtekinthető néhány munkám. A Magyar Asztrofotósok Egyesületének szervezésében a debreceni református nagytemplomban találkozhattak a látogatók különböző asztrofotókkal. Ezzel párhuzamosan, még a 2022-es Astronomy Photographer of the Year versenyhez kapcsolódóan nyílt egy csoportos kiállítás az izraeli Haifában. A közel-keleti országban két felvételemet mutatták be a hónapokig tartó kiállításon: a greenwichi versenyen díjazott „Kozmikus rózsa” című képemet, illetve az akkor döntős képek közé válogatott „Catch the Moon” című asztrofotómat, melyet szintén a falunkból készítettem egy keresztspók és a Hold együttes látványáról.

Az igazán nagy magánéleti változások nyáron következtek, de arra mindenképp időt szakítottam, hogy a Magyar Asztrofotósok Egyesületének nyári táborát meglátogassam, és az elképesztően gyönyörű somogyi égboltot is megtapasztalhassam. Szintén a legmelegebb hónapok történéseihez tartozik, hogy Herczegh Róbert polgármester úr megtisztelő felkérésére én is megoszthattam a gondolataimat a Kosuth Rádió Országjáró című műsorában.

Azon a héten még a Fanny magazin újságírója is meglátogatott, és egy helyszíni riportot készítettek velem. Néhány héttel később Juhász Barbara művelődésszervező kért meg arra, hogy a magyar fotográfia napján falunkban is tartsak egy általános előadást az asztrofotózásról.

Különleges érzés volt, hiszen a kedvezőtlen időjárási körülmények és a hétköznap ellenére is több mint hetvenen voltak kíváncsiak a tevékenységemre, és számos olyan embert láthattam a sorok között, akiknek hálás lehetek, hogy inspiráltak és támogattak ezen az úton.

Az újabb üstökösre sem kellett sokáig várni. 2023 szeptemberében több ízben sikerült fényképeket készítenem a majdnem szabad szemes láthatóságig fényesedő C/2023 P1 (Nishimura)-üstökösről. A felvételek a hazai és a nemzetközi sajtót is bejárták. 2023. november 4-én pedig újra megnyílt a „Csillag-Képek” országos asztrofotó kiállítás a Magyar Természettudományi Múzeumban. Az idei tárlatot két felvétellel bővítettem, melyek egészen idén március végéig megtekinthetők voltak. A megnyitón külön elismerést vehettem át a 2023-as évben elért nemzetközi eredményemért. Már aznap este is volt egy gyenge sarki fény aktivitás, de ami másnap történt, az sokaknak felejthetetlen élménnyé vált, ugyanis az országunkból többen először láthattunk szabad szemmel sarki fényt.

Természetesen ez sokakat ledöbbsentett és váratlanul ért, nekem is csak néhány percem volt arra, hogy összekapjam a felszerelésemet. Az éppen akkor felújítás alatt lévő Új útnál jártam, amikor meg kellett állnom az autóval, hogy elkészülhessen az évek óta megálmodott sarki fényes fotó.

A mögöttünk hagyott téli hónapokban a megújuló weboldallal foglalkoztam, neveztem különböző asztrofotós pályázatokra, illetve a következő hónapok célpontjait terveztem meg. Sajnos a tavalyi esz-

tendőben a Nemzeti Tehetség Program úgy módosította az ösztöndíjpályázatát, hogy már nem nyerhetek el további támogatást, így a tervezett eszközfejlesztések anyagi okokból elmaradnak. Ennek ellenére nagyon örülök, hogy a meglévő eszközeimhez is sokkal közelebb kerültem, és ha kell, bármikor kéznél vannak, hogy az idei évben még több csodát örökíthessek meg Önöknek!

Majzik Lionel

A TERMÉSZETJÁRÁS ÉS A FOTÓZÁS SZERELMESÉRŐL: DUSEK VERONIKÁRÓL

Lapunk ezen számában egy olyan lelkes, pár éve a településen élő hölgygel szeretnénk az olvasókat megismertetni, aki városi lányként született, mégis a mi falunkban, a természet közelségében találta meg a lakóhelyét. Veronikára mindig számíthatunk, ha bármilyen eseményt fotózni kell, azonnal és hatalmas lelkesedéssel teszi ezt számunkra, hiszen ez már neki sokkal több egy egyszerű hobbinál. Legyen szó akár egy nemzeti ünnepről, ő akkor is „lesben áll” a legjobban elleshető pillanatokért, de képes órákat kóborolni a környező erdőkben, szántóföldeken is, hogy csodálatos természetfotóival megörvendeztessen bennünket, melyeket közösségi oldalán is rendszeresen megoszt. Lapunk szerkesztői is köszönettel tartoznak neki, hiszen rendszeresen hívjuk egy-egy lapszám előtt az éppen aktuális évszak fotóiért, melyeket a településünk környékén örökít meg. Dusek Veronikát kértük a bemutatkozásra...

„Tápióbicskére 2013-ban költöztem Maglódról. Szerettem volna egy faluban élni, ahol tarthatok állatot, és ahol közel a természet.

A szüleim Szentmártonkátáról és Tápiószecsőről származnak, ezért ezen a vidéken képzeltem el én is a jövőmet. Mivel Pesten születtem és éltem sokáig, gyakran megkérdezik, hogy nem mennék -e vissza, nem hiányzik a város? A válaszom határozottan az, hogy: Nem!

Szeretek itt élni, kedvesek az emberek, befogadtak maguk közé, nagyon sok segítséget kaptam a kezdetekkor és azóta is.

Egy nagyszerű, összetartó közösség tagja lettem. A fotózás pedig egy véletlenül sikerült kép után kezdett érdekelni. Naplementét fotóztam egy autóból menetközben, és a végeredmény nagyon megfogott. Akkor még egy kicsi, egyszerű kis gépem volt, mégis nagyon szépen megörökítette nekem azt a pillanatot. Ezután már tudatosan próbáltam fotózni, de még nagyon sokat tanulok a mai napig.

Ez egy olyan hobbi, szenvedély, melyet soha nem lehet késznek tekinteni. Nem tudok felállni az asztaltól, hogy megtanultam, mindent tudok!

Elsősorban természetfotókat készítek, leggyakrabban a faluhoz közeli vidéket járom. Ilyenkor kimegyek napkeltére, és 5-6 órán át cserkelek, hogy megfelelő témát, „modellt” találjak.

Van pár bakancslistás fotó, melyeket szeretnék elkészíteni (pl. vadmalacokról), de ezekhez nagy szerencse is kell, nem elég az elszántság.

El kell mondanom azt is, hogy mindezt a saját örömmre teszem, mert kikapcsol és feltölt. Természetesen örülök neki, hogyha másnak is tetszenek a képeim, és kíváncsiak rá!

Azt gondolom, sokan vannak, akik csak így láthatják, hogy milyen szép és gazdag vidéken élünk, mivel másképp nincs lehetőségük kimenni az erdőkbe, de így a fotóim által ők is megismerhetik talán e vidék gyönyörű kincseit.